

Kolminaisuudenpäivä

Evankeliumi, Joh. 3: 1 - 15

Me kuulemme tänä päivänä Jeesuksen keskustelun juutalaisen opettajan Nikodeemuksen kanssa **siitä muutoksesta, jonka täytyy tapahtua meissä**, jos tahdomme tulla Hänen armovaltakuntansa alamaisiksi ja saada osan siinä autuudessa, jonka Hän kuoleamallaan on meille ansainnut. Ja tämä keskustelu ansaitsee meidän tarkan tutkistelumme ja syventymisemme. Siitä me opimme, millaisia meidän tulee olla, mikäli me tahdomme tulla Kristuksen oikean ja näkymättömän Kirkon jäseniksi täällä maan päällä. Jokainen voi sen mukaan tutkia ja koetella oman sielunsa tilan, onko hänen sydämessään todella tapahtunut sellainen muutos, jonka totuuden suu Jeesus itse todistaa välttämättömästi täytyvän tapahtua jokaiselle, joka tahtoo tulla Jumalan valtakuntaan, tahtoo nauttia Uuden Testamentin jaloja lahjoja täällä maan päällä ja sen johdosta myös odottaa tulevansa osalliseksi siitä armopalkasta ja autuudesta; jonka Vapahtaja katkeran kärsimisensä kautta on ansainnut meille ja suo mielellään kaikille niille, jotka uskossa ottavat Hänet vastaan autuutensa ainoaksi toivoksi ja perustukseksi. Hän, joka evankeliumissa tänä päivänä osoittaa, millaiset meidän pitää oleman päästäksemme sisälle Jumalan valtakuntaan ja tullaksemme Hänen lapsiksensa, Hän juuri on sama, joka myös viimeisenä päivänä on tuomitseva meidät niiden sanojen mukaan, mitkä Hän on puhunut. Eihän kaiketi kukaan silloin tahdo suinkaan tulla tuomituksi niiden petollisten luulottelujen mukaan, joita ihmisjärki sepittää, vaan jokainen, joka etsii omaa parastaan, mahtaa yksinkertaisesti niin tässä kuin kaikessa muussakin pitäytyä tuomarin omiin sanoihin ja koetella sielunsa tilan niiden mukaan.

Meidän Vapahtajamme vaatii vakavasti sitä, että mikäli me tahdomme olla Hänen omansa, meidän sydämissämme täytyy tapahtua muutos **ja meidän täytyy uudestisyntyä**. Nikodeemus ihmetteli suuresti sitä. Huomatkaamme, että Nikodeemus oli juutalainen, siis yksi opettaja niiden joukossa, joiden oli mahdotonta lainkaan uskoa tarvitsevansa sellaista sydämenmuutosta. Hän oli kuten muutkin juutalaiset aivan liiaksi niiden ennakkoluulojen vankina, jotka siihen aikaan sitkeästi hallitsivat Juudan kansaa. He nimittäin kuvittelivat olevansa oikeutettuja kaikkiin Jumalan hyviin töihin pelkästään sentähden,

Kolminaisuudenpäivä

että he olivat Aabrahamin lapsia ja jälkeläisiä. Siksi että he olivat Aabrahamin siementä, he myös luulivat olevansa Jumalan rakkaita lapsia ja anastivat itsellensä kaikki ne armolupaukset, mitkä Jumala oli antanut Aabrahamille, vaikka he eivät seuranneet Aabrahamin uskoa. On totta, että Juudan kansalla määrättyssä tarkoituksessa oli sellaisia etuja, joista ei mikään muu kansa maan päällä voinut kerskailla; mutta nyt he ovat kurituksen alaisia heidän epäuskonsa ja sydämensä kovuuden tähden, **siihen asti kuin pakanain täydellisyys tulee, ja niin kaikki Israel pitää autuaaksi tuleman.** Joka tarkoin ajatellen lukee Roomalaiskirjeen 9. luvun, oppii siitä ymmärtämään, mitä Jumalan kansa merkitsee Uudessa Testamentissa; mutta samalla hän myöskin oppii ymmärtämään, etteivät juutalaisten edut ja lupaukset ole vähäarvoisia, vaan mieluummin juutalaiset ovat säälittäviä sen vuoksi, etteivät he tunteneet etsimisensä aikaa, sekä oppii sydämellisesti toivomaan heidän virvoittamisensa aikaa.

On kuitenkin ilmeistä, että juutalaiset sokeudessaan uskoivat siinä olevan heille kylliksi autuuteen, että he olivat Aabrahamin jälkeläisiä, ja luulivat olevansa Jumalan lapsia, siksi että he kuuluivat juutalaisten seurakuntaan ja uskontoon. Sentähden ei myöskään Nikodeemus alussa voinut ymmärtää uudensyntymisen olevan välttämättömän hänelle, joka oli juutalainen. Tämä puhetapa **uudestisyntymisestä** ei tosin ollut hänelle outo tai tuntematon, sillä se oli sinä aikana yleinen sanonta juutalaisilla ja sitä käytettiin silloin kun joku pakana kääntyi juutalaisten uskontoon. Silloin sanottiin sellaisesta, **että hän oli uudestisyntynyt.** Tällä ymmärrettiin sitä suurta muutosta, mikä oli tapahtunut siinä ihmisessä, kun tämä pakanasta, joka oli kauhistus juutalaisten silmissä, nyt kuitenkin tuli otetuksi sisälle Jumalan kansaan. Sitä Nikodeemus nyt siis ihmetteli, että Jeesus sanoo hänelle, kuinka välttämätöntä hänen oli uudestisyntyä, mikäli hän tahtoi tulla sisälle Jumalan valtakuntaan. Kuinka tämä voi sopia häneen, joka oli syntyään juutalainen ja syntymästään asti kuulunut Jumalan kansaan, sitä hän ei ensinkään voinut ymmärtää ja käsittää. Hän tiesi, että hän oli syntynyt ja kasvatettu juutalaisen uskonnon piirissä, että hän ympärileikkauksessa jo lapsena oli otettu Jumalan armoliittoon, että hän oli fariseus, joka vietti tarkkaa johdonmukaista elämää, ja että hän oli myös opettaja Israelissa. Ja nyt kuitenkin Vapahtaja väittää, että hänen täytyy uudestisyntyä, vieläpä pyytää olemaan ihmettelemättä tätä hänelle aivan käsittämätöntä asiaa.

” **Älä ihmettele,**” sanoo Jeesus, ” **että minä sanoin sinulle: teidän pitää uudesta syntymän.**” Jeesus tahtoo sanoa, ettei kukaan tule autuaaksi sentähden, että on syntyään juutalainen, ympärileikattu juutalainen ja on Aabrahamin siementä. Eipä suinkaan, vaan joka tahtoo tulla minun armovaltakuntani jäseneksi täällä maan päällä, hänen täytyy Jumalan Hengen armon kautta antaa täysin muuttaa ja uudesti synnyttää itsensä, niin että usko

Kolminaisuudenpäivä

sytty hänen sydämessään; ja hänen pitää oppia uskomaan maailman Vapahtajaan ja autuaaksitekijään, ennen kuin hän taitaa saada osan siinä kunniaassa, jonka minä, Jeesus, kärsimiseni ja kuolemani kautta olen ansaitseva ihmisille.

Samoin kuin tapahtui juutalaisten keskuudessa silloin, niin tapahtuu myöskin kristittyjen parissa nyt tänä aikana. Juutalaiset rakensivat yleensä toivonsa ja autuutensa syntymänsä, ulkonaisen jumalanpalveluksensa ja oppinsa varaan, ei Vapahtajan ja Hänen sovintonsa perustalle. Niin eivät myöskään useimmat kristityt rakenna autuuttansa Vapahtajan ja Hänen ansionsa päälle, vaan tekevät itsellensä petollisen autuuden toivon siitä, että he ovat kristittyjä ilman mitään enempää sydämen muutosta. Jos joku katselee tarkkaavaisesti tämän ajan ihmisiä ja heidän ajattelutapaansa, niin hän havaitsee kohta, että suurin osa niistä, jotka kutsuvat itseään valaistuiksi kristityiksi, ei ensinkään tahdo tietää Kristuksesta ja Hänen ansiostansa. He valmistavat itsellensä toisen autuuden tien kuin sen, jonka Vapahtajamme on opettanut meille ja näkevät Jeesuksen ainoastaan suurena opettajana ja hyveen esikuvana pitämättä Hänen kuolemaansa ja kärsimistensä lunastuksena maailman syntien edestä. Aivan liian moni ei häpeä pilkata Vapahtajaamme, ei ainoastaan elämässään ja vaelluksessaan, mikä selkeästi osoittaa, etteivät he pidä Häntä elämässään yhtään minään, vaan ovat sen lisäksi puheissaankin julkeita ja kevytmielisiä, vieläpä häpeällisesti halventavat ja pilkkaavat niitä, jotka pitävät Jeesusta aarteenaan ja Hänen vertansa sinä ainoana, jolla he yksinkertaisesti voivat lohduttautua. Sellaisista pilkkaajista emme puhu nyt. Heidän tuomionsa on kerran oleva hirmuinen, elleivät he nöyryytä itseään sen miehen edessä, joka nyt istuu jumaluuden valtaistuimella; ja jonka veri, jota he pilkkaavat, kuitenkin on vuodatettu sovinnoksi heidänkin jumalattomuutensa edestä. Mutta niidenkin kristittyjen joukossa, joilla vielä on jokin kunnioitus ja pelko Jumalan edessä, löytyy totisesti monia, jotka niin kuin juutalaisetkin petollisesti lohduttavat itseään sillä, että he ovat syntyneet kristikunnassa, kastetut lapsuudessa, sitten kasvatetut evankeliumin opetuksissa ja nauttivat usein Pyhää Ehtoollista. Moni sellainen uskoo sokeudessaan, ettei hänen pidä hukkuman, koska hän ulkonaisesti on kristitty, mutta hän ei tahdo tietää sydämen muutoksesta eikä antaa muuttaa sydäntään armon kautta; niin muodoin hän ei tule todelliseen ja elävään uskoon Jeesuksen ansion päälle ja siitä seuraten ei myöskään uudestisyntytyksi. Nyt kuitenkin on Jeesuksen omien sanojen mukaan välttämätöntä kaikille ihmisille, jotka tahtovat tulla Jumalan valtakuntaan, että heidät pitää aivan täysin muutettaman, että he tulevat uusiksi ihmisiksi, kokonaan uudestisyntytyiksi.

Kun me katselemme millainen ihminen on ennen kuin hän uudestisyntyy ja millaiseksi hän tulee uuden syntymisen kautta, niin me opimme

ymmärtämään, **kuinka suuri ja välttämätön on ihmisen sydämessä se muutos, joka kutsutaan uudeksi syntymiseksi.**

Luonnostansa ovat kaikki ihmiset vihan lapsia. ” **Mitä lihasta syntynyt on, se on liha**”. Siitä on seurauksena Jumalan ja meidän välillämme tyrmistyttävä ero, nimittäin se, että Herran, joka kauhistuu syntiä, on mahdotonta voida mielistyä meihin. ” **Sillä et sinä ole se Jumala, jolle jumalatoimien meno kelpaa: joka paha on, ei se pysy edessä. Öykkärit ei pysy sinun silmissä edessä: kaikkia pahantekijöitä sinä vihaat. Sinä kadotat valhetteliat: Herra kauhistuu murhaajia ja viekkaita.**” Ps. 5: 5 - 7. Tällaisessa luonnollisessa ja uudestisyntymättömässä tilassaan ihminen on erotettu kauas Jumalasta sekä siitä autuudesta ja yhteydestä Jumalan kanssa, jota ainoastaan sovitettu sydän voi nauttia. Kaikki sielunrauha, tunnonlepo, uskallus ja toivo ovat poissa. Ja ihminen itse ei tiedä kääntymättömässä tilassaan, kuinka onneton hän on. Hän ei näe sitä kadotusta, jonka alla hän on niin kauan kuin hän ei ole uskossa kääntynyt Herran Jeesuksen tykö ja saanut armoa ja syntiensä anteeksiantamista Hänen veresssänsä. Ennen sitä ihminen syntisessä tilassansa ei tunne itseänsä niin viheliäiseksi ja julmaksi kuin mitä hän todella Jumalan silmissä on. Sellaisessa tunnottomassa tilassa ihminen ei myöskään isoa eli halaja Jumalan armon rikkautta Kristuksessa Jeesuksessa; hän ei tunne tässä kohdin suurta köyhyyttänsä eli tarvettansa saada sitä eikä liioin ymmärrä sitä autuutta, jonka Jeesus verisellä kuolemallaan on ansainnut syntisille, eikä näin ollen ollenkaan halaja Hänen autuuttansa. Seurauksena siitä kaikki hänen pyyntönsä ja pyrkimisiensä on kiintynyt ainoastaan maailmallisiin tyydyttäaksensä näillä lihansa himoja, silmiensä pyyntöä ja ylpeää elämäänsä. Raamattu sanoo, että sellaisten ihmisten **ymmärrys on pimitetty** ja he ” **ovat vieraantuneet siitä elämästä, joka Jumalasta on, tyhmyyden kautta, joka heissä on, ja heidän sydämensä kovuuden kautta, Jotka, sitten kuin he olivat paatuneet, antoivat ylönsä heitensä haureuteen ja tekivät kaikkinaista saastaisuutta yönpaltilisessa himossa.**” Ef. 4: 18 - 19.

Ja vaikka ihminen näkee, ettei hän sellaisessa tilassa suinkaan voi kelvata Jumalalle, hänellä ei kuitenkaan ole itsessään mitään voimaa vastustaa turmellun luontonsa pahoja himoja ja taipumuksia, vaan hänen täytyy pysyä synnin orjana, syntiä tekevänä orjana. Niin kauan kuin ihminen ei ole ottanut vastaan Herraa Jeesusta eikä ole saanut Hänen kauttaan voimaa tulla Jumalan lapseksi, häntä verrataan pahaan puuhun, joka ei voi kantaa muita kuin pahoja hedelmiä. Mutta jos Poika saa tehdä meidät vapaiksi, niin me oikeuden mukaan tulemme vapaiksi synnin kovista pauloista ja käännetyiksi saatanan vallasta Jumalan tykö.

Niin muodoin sydämen muutos on sängen tarpeellinen jokaiselle ihmiselle, joka tahtoo käydä sisälle Jumalan valtakuntaan. Toiseksi ihmiseksi meidän täytyy tulla, uudeksi luotokappaleeksi Kristuksessa Jeesuksessa. Sydämen

Kolminaisuudenpäivä

halun ja taipumuksen täytyy kokonaan tulla käännettyksi Vapahtajan puoleen elämään kunniaksi ja iloksi Hänelle, joka rakkaudesta syntisiä kohtaan riippui ristillä. Jokainen siis näkee, kuinka suuri ja välttämätön on tuo muutos, joka tapahtuu ihmisen sydämessä, ja jota kutsutaan uudeksi syntymiseksi.

Tämän ihmisen sydämessä tapahtuvan muutoksen kautta, kun hän viheliäisenä ja kadotettuna syntisenä uskossa ottaa vastaan Vapahtajan verisen ansion ja antaa Jeesuksen rakkauden lämmittää sydämensä, syntinen tulee Jeesuksen Kristuksen tähden otetuksi armoon Jumalan tykönä; ja hän tulee uskossa Vapahtajaan vanhurskaaksitehdyksi ja arvossapidetyksi niin kuin hän olisi itse kärsinyt rangaistuksen syntiensä edestä; silloin hän omistaa itselleen sen lohdutuksen, että Vapahtaja hänen sijassaan on kärsinyt rangaistuksen ja kaiken kirouksen. Niin me tulemme Herralle otollisiksi ja oikein tervetulleiksi Hänen rakkaassa Pojassansa. Silloin me voimme pitää seuraa valkeuden lasten kanssa, ja jokapäiväisen kanssakäymisen kautta Vapahtajan kanssa me saamme halun, voiman ja armon voittaa synnin ja välttää sen himoja, eikä meidän enää tarvitse olla sen orjia ja käskyläisiä. Me saamme sekä halun, tahdon että voiman vaeltaa kaikissa menoissamme Jumalan lapsina ja Jeesuksen kalliisti ostamana omaisuutena. Ne, **jotka ovat Kristuksen omat, ristiinnaulitsevat lihansa himoineen ja haluineen**, ja sen sijaan kasvavat hyvissä puissa Hengen hedelmät, jotka ovat ” **rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys, usko, hiljaisuus, puhtaus.**” Gal. 5: 24 ja 5: 22.

Tämä halu ja voima, joka meille lahjoitetaan uudessa syntymisessä, vaeltamaan soveliaasti kaikeksi mielihyväksi Herralle, kasvaa ja lisääntyy joka päivä niin kauan kuin me pysymme kestävinä Herrassa Jeesuksessa ja niin kuin oksat viinipuussa imemme kaiken nesteen ja voiman rungosta. Ja kun me niin olemme ottaneet vastaan Herran Jeesuksen, niin me myös voimme vaeltaa Hänessä, juurtua ja rakentua Hänessä, olla vahvat uskossa ja olla siinä runsaasti kiitolliset. Kol. 2: 6 - 7. Tämän tähden myös Paavali toivottaa uskovaisille, että itse rauhan Jumala pyhittäisi heidät kokonaan, että koko heidän henkensä ja sielunsa ja ruumiinsa pidettäisiin nuhteettomina meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemisessa. 1. Tess. 5: 23.

Tämä on siis se autuas tila, jonka uusi syntyminen tuo mukanaan. Sellainen muutos ihmisen sydämessä on juuri sentähden sängen suuri ja välttämätön. Ennen hän oli vieras Jumalan kanssa; nyt hänellä on vapaa pääsy Hänen tykönsä Jeesuksen Kristuksen kautta. Ennen hänellä ei ollut halua eikä voimaa tehdä Jumalan tahtoa; nyt annetaan sekä halu että voima siihen. Ennen hän ei tietänyt, kuinka autuasta ja hyvää on olla Jeesuksen oma; nyt hän saa nauttia itse Hänen verensä voimaa ja siunausta Hänen sovinnostansa, ja hän saa tuntea Hänen rakkautensa makeutta viheliäisessä sydämessänsä.

Kolminaisuudenpäivä

Niin **suuri** kuin tämä muutos on, niin **tarpeellinen** on se myös kuten jo olemme kuulleet. Koska meidän luonnollinen tilamme on niin viheliäinen kuin on puhuttu, niin havaitsee jokainen, että meidän on mahdotonta sellaisessa tilassa kelvata Herralle. Sitä vastoin me emme voi odottaa muuta kuin tulla iankaikkisesti karkotetuiksi Hänestä, ellemmme etsi ja löydä armoa Kristuksessa Jeesuksessa. Ei meitä voi auttaa se, että me kannamme kristityn nimeä, samoin kuin Nikodeemustakaan tässä kohdin ei voinut auttaa se, että hän oli juutalainen. Vapahtaja toistaa useita kertoja sen, kuinka välttämätöntä meidän on uudestisyntyä, jos tahdomme nähdä Jumalan valtakunnan. Ja silloin me teemmekin viisaimmin, kun yksinkertaisesti seuraamme Hänen oppiansa, sillä sen mukaan meidät pitää tuomittaman viimeisenä päivänä, vaikka meidän järkemme ei olekaan voinut käsittää uuden syntymisen tarpeellisuutta. Asia itse sekä se, kuinka tämä Jumalan armotyö alkaa ja täytetään meidän sieluissamme, on salaisuus ja pysyy aina salaisuutena; mutta siitä huolimatta se pysyy todellisena ja välttämättömänä. Me voimme tuntea uuden syntymisen vaikutuksia itsessämme, vaikka emme vielä tiedä tapaa, kuinka tämä tapahtuu, aivan samoin kuin yksinkertaisinkin ihminen voi kuulla tuulen huminan ja tuntea sen vaikutuksen, vaikka hän ei tiedä sen alkua tai syytä. Ihminen, joka vain tahtoo oppia tuntemaan luonnollisen turmeluksensa, taitaa pian tulla vakuuttuneeksi, että hänen tarvitsee tulla kokonaan muutetuksi ja toisenlaiseksi kuin hän on. Ja mitä sokeaa omaarakkautta onkaan se, että syntinen luontokappale sellaisessa muuttumattomassa tilassaan luulee voivansa tulla osalliseksi taivaan autuudesta? Niin — itse taivas muuttuisi helvetiksi sille ihmiselle, joka ei armon kautta olisi muuttunut. Sen ihmisen, jolla on muuttumaton sydän, täynnä kylmäkiskoisuutta ja vihaa Herraa Jeesusta kohtaan, ja joka ei koskaan ole oppinut oikein antamaan arvoa Hänen ansiollensa ja kärsimisellensä, sen on mahdotonta voida viihtyä niiden autuaiden ihmisten seurassa, jotka iloitsevat Vapahtajan palvelemisesta ja katselemisesta Hänen kunniasansa, ja jotka ylistävät Hänen ääretöntä armoaan ja pitkämielisyyttään.

Jos me siis toivomme saavamme tuollapuolen hautaa käydä sisälle siihen kunniaan, jonka Jeesus Kristus on ansainnut meille, ja jos se ilahduttaa meidän kuolematonta sieluamme, niin tunnustakaamme täällä armon ajassa Hänelle meidän viheliäisyytemme, meidän luontomme turmelus ja sokeus, ja pyytäkäämme Häneltä armoa oppiaksemme tuntemaan itsemme kurjuudessaamme ja köyhyydessämme. Silloin Hän itse hyvän Henkensä kautta uudestisyntyyttää ja muuttaa meidät ja herättää meidän sydämissämme halun Hänen puoleensa ja rakkauden Häntä kohtaan. Silloin me myös voimme ikävöiden odottaa, kerran armosta saavamme nauttia sitä verratonta iloa, että näemme Hänet niin kuin Hän on ja saamme iankaikkisesti olla kotona Herran tykönä.